

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **F. F.1**, zast. JUDr. Václavem Luřchou, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 18, proti žalované **Policii ČR**, Správě Jihomoravského kraje, se sídlem Brno, Kounicova 24, **za účasti** F. F.2, zast. JUDr. Václavem Luřchou, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 18, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 54/2005 - 86, ze dne 31. 1. 2007,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce nadepsané usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti. Krajský soud vycházel z toho, že průměrný měsíční výdělek žalobce činí 9400 Kč, žalobce je ženatý a žije v rodinném domku. Průměrný měsíční příjem manželky žalobce je 7300 Kč, sirotčí důchod pro tři děti činí 11 400 Kč. Porovnáním s částkou životního minima rodiny podle platných předpisů dopěl krajský soud k závěru, že poměry žalobce přiznání osvobození od soudních poplatků neodůvodňují.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud neměl podle stěžovatele zkoumat pouze příjmy žadatele o osvobození, ale spíše jeho celkové sociální a materiální poměry, zahrnující v sobě vedle příjmu též posouzení řady dalších okolností (věk, zdravotní stav, rodinná situace), obdobně

jako je tomu podle úpravy občanského soudního řízení (§ 138 o. s. ř.). Uvedené podle stěžovatele vyplývá rovněž z pojmu „poměry“ užitého v poslední větě § 36 odst. 3 s. ř. s. Již za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu zaplatil stěžovatel soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Další poplatek ve výši 3000 Kč za řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu je však již nad jeho možnosti a znamenal by velmi citelný zásah do rodinného rozpočtu pětičlenné rodiny, na úkor uspokojení potřeb nezletilých dětí.

Nepřiznání osvobození od soudních poplatků by podle názoru stěžovatele znamenalo porušení principu rovnosti stran, neboť orgán veřejné moci, proti jehož činnosti se stěžovatel brání, má k zastupování kvalifikovaný aparát. V konečném důsledku by znamenalo odeprání práva na přístup k soudu a tím i práva na spravedlivý proces.

Pro doplnění uvedl právní zástupce stěžovatele, že veškerá jeho právní pomoc doposud byla poskytnuta bezúplatně formou „pro bono“, tedy bez nároku na právní odměnu. V rámci stavovských pravidel, jakož i vlastních morálních zásad považoval za povinnost vyhovět žádosti o právní pomoc ze strany stěžovatele, který se na něj obrátil v době, kdy byl vdovcem s vyživovací povinností ke třem nezletilým dětem, o které sám osobně pečoval, a nacházel se v důsledku úmrtí manželky a matky dětí v tíživé finanční, majetkové i psychické situaci. Nové manželství uzavřel stěžovatel až v polovině roku 2006, tj. až po zahájení řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně jiné vady řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud uvažil o věci takto:

Přes jistou skouplost odůvodnění napadeného usnesení je z něj dle názoru Nejvyššího správního soudu zcela zřejmé, jakou úvahou se krajský soud při svém rozhodování řídil. Částka životního minima rodiny stěžovatele činila podle úpravy platné do 31. 12. 2006 15 610 Kč, podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (s účinností od 1. 1. 2007) pak činí 11 650 Kč. Skutečný příjem rodiny je podle předloženého potvrzení o majetkových poměrech 29 100 Kč, a převyšuje tedy životní minimum rodiny podle aktuálně účinných předpisů o 17 450 Kč. Rovněž dle názoru Nejvyššího správního soudu je takový příjem rodiny dostatečný na to, aby z něj stěžovatel mohl uhradit soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti za předpokladu, že na jejím podání trvá. Dopady na rozpočet rodiny (zájmy nezletilých dětí) jsou za této situace pouze na jeho zvážení. (Za zmínku stojí rovněž skutečnost, že soudní poplatek za řízení před krajským soudem zaplatil stěžovatel ještě v době před uzavřením manželství, tedy mimo jiné před doplněním příjmů rodiny o příjem manželky ve výši 7400 Kč. Tvrzení, podle něhož by bylo zaplacení poplatku za řízení před Nejvyšším správním soudem již nad jeho možnosti, se tak jeví jako účelové.)

Nad rámec výše uvedeného dodává Nejvyšší správní soud, že kasační stížnost je opravným prostředkem *mimořádným* a jakékoli úvahy o odpírání přístupu k soudu za situace, kdy věc byla řádně projednána a rozhodnuta krajským soudem, jsou proto nepřipadné.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly náklady, které by přesahovaly rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

